

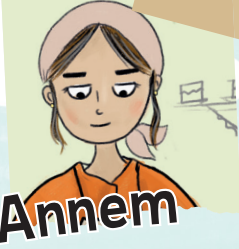
Bizim 2 Mahalle Evhamdır Evham

Ekrem Bektaş
Çizer: Özden Sayın

Torunum Selim'e...

Mahallemin Büyükleri

Annem

Dede

Tayyare Hanım

Safiye Hanım

Bakal Amca

Mahallemin Küçükleri

Benim adım Ali. Bizim Mahalle'ye hoş geldiniz. Biraz dolaşmaya ne dersiniz?

Tam karşıda bakkal amca; dükkânın kapısındaki gıcırtilı sandalyesinde oturuyor, mahallemizin köpeği Çamur'la konuşuyor, Çamur onu dinliyor, ilgisini çeken bir söz gelince kuyruğunu sallıyordu.

Yaklaştım:

- Hayırlı işler bakkal amca.

İkisi de bana baktı. Çamur'a doğru gülümsedim:

- Nasılsın Çamur?

Aynı şekilde kuyruğunu bana da salladı, galiba ne dediğimi anladı.

Bakkal amcaya da gülümsedim. Elimdeki listeyi verdim. Evirdi çevirdi:

-Bu listeyi sen mi yazdın?

Bakkal amcanın ne demek istediğini anladım.
Benim yazım herkesinkine benzemediği için
okuyamadım:

-Evet, ben yazdım.

Listeyi bana verdi:

- O hâlde yazdığın gibi de oku.

Ben büyük bir ustalıkla, yazdıklarımı okudum. Bakkal amca, okuduklarımı birer birer raftan indirdi. Sonra elimdeki listeyi gösterdi:

- Biraz okunaklı yaz.

Bu sırada Hasan geldi.

**Onu çok seviyorum
ve ona çok güveniyorum.**

El sıkıştık, gülüştük. Bakkal amca da gülümsedi:

- Hoş geldin Hasan.

Hasan başını eğerek,

- Hoş bulduk, dedi.

Benim poşetlerim hazırды.

Hasan:

- Bekle de beraber gidelim.

O fazla bir şey almadı. Benim poşetlerden birini ona verdim. Bakkal amcaya,

- Hayırlı işler, deyip çıktık.

Konuşarak yürüdük. Parkta biraz dolaşmaya karar verdik:

- Poşetleri eve bırakalım, dedik.

Sokağın başındaki çeşmeye yaklaştığımız ki karşı köşeden, hırçın kız Zeliş'in gölgesi belirdi, sonra kendisi görüldü:

“Eyvah!”

Ondan korktuğumuz yok ama bir kere yapıştı mı insanı kolay kolay bırakmaz. Ben alçak sesle Hasan'a:

- Hiç konuşmayalım, sadece gülümseyip geçelim.

Zeliş sırtıarak yaklaştı. Elimizdeki poşetlere baktı:

- Bakkalı boşaltmışsınız, başka bir şey kaldı mı?

“Evet” anlamında baş sallayıp gülümsedik.

Tam geçip gidecektik ki Zeliş:

- Dilinizi mi yuttunuz?
- Yoo!
- İyi öyleyse, size bir şey soracağım.

İçimizden yine **“Eyvah!”** dedik. Ben gevezelik ettim:

- Kolaysa sor.
- Sen kolayını da bilemezsin ya neyse, fazla uzatmayayım...
- İyi olur, poşetler ağır, kolum yoruldu.
- Yere koymayı akıl edemiyor musun?
- Hadi Zeliş uzatma!

Zeliş kaşlarını çattı.
Yüzüme tükürür gibi:

- Uzatan sensin!

Hasan, koluma hafifçe dokundu, yani “Cevap verme.” demek istedi.

Cevap vermeden de olmuyor ki insanın tepesi atıyor. Dişlerimi sıktım, sabrettim:

- Tamam, haklısın, hadi sor.
- Hah, şöyle! Biraz sakin ol. Ne diyordum?
- Daha bir şey demedin.
- Biliyorum... Lafın gelişi o...

Sabrum taşmaya, kollarım yorulmaya başladı. Hasan benden daha sabırlı, bunun için onu ayrıca çok seviyorum.

Hırçın kız Zeliş ciddi bir tavır takınarak:

- Buralarda yabancı bir çocuk gördünüz mü?

Soruyu duyunca karnım ağrıdı. Burnumdan derin bir nefes aldım, o nefesi dişlerimin arasından çıkardım:

- Bütün soru bu mu?

Zeliş kızdığını anladı ama ilk defa bir olgunluk gösterdi:

- Sabahleyin karşıma bir adam çıktı, bu soruyu sordu.

Zeliş böyle deyince işin ciddiyetini anladık. Hasan'la aynı anda,

- Eee, dedik.

- İlk defa gördüğüm bir adamdı. Suratını da hiç beğenmedim. Bana o çocuğu sordu.

- Hangi çocuğu?

- Ne bileyim ben... Kaybolan çocuğu...

Merak ettim:

- Kimmiş bu adam?

- Çocuğun babası...

- Hangi çocuğun?

- Kaybolan çocuğun...

Baktım ki bu konuşma böyle uzayıp gidecek ama konu önemli... Kayıp çocuk var, bir de babası... Son zamanlarda böyle "kayıp çocuk" olayları duyuyorduk. Sormamam gerekirdi ama daha fazla bilgi almak için Zeliş'e sordum:

- Sen ne dedin?
- Çocuğu bulursan bir daha kaybetme, dedim.

Gülümsedim:

- Tam da senin vereceđin cevaplardan biri.
- Bu ne demek Őimdi?
- İyi demiŐsin, demek.

Zeliş yaptığım aŐıklamaya inanmadı:

- Kolunun yorgunluđu beynine vurdu galiba.

Böyle deyince yorulduđumu fark ettim. Poşetleri hafifçe yere deđdirerek,

- Bu kaybolan çocuk, erkek mi kız mı, dedim.

Zeliş alaycı bir Şekilde gülümsedi:

- Elbette erkek, başka ne olabilir ki...

Zeliş'in cevabı bizi biraz aŐađılar gibiydi. Ağzımı aŐıp iki laf edecektim ki beni dinlemedi, dönüp gitti.

***

Hasan'la birlikte hem yürüdüğ hem de Zeliş'in anlattıklarını düŐündük. O adam gerçekten çocuğunu kaybetmiŐ olabilir veya başka bir maksadı vardı. Her iki durum da hoş değildi.

Böyle tanımadığımız kişilerle fazla konuşmaya gelmez.

Fakat Zeliş dinler mi? Adama cevabı yapıştırmış. İyi ki adam ters bir şey söylememiş. Belki söylemiştir de Zeliş onun da cevabını vermiştir. Zeliş'e bir zarar gelmesini istemeyiz. Hırçın mirçın ama ne de olsa mahallemizin kızı...

Parkımız uzak değil fakat birazcık küçük. Parkın yerinde daha önce birkaç gecekondu varmış. Gecekondular bir yangın felaketi geçirince belediye burayı park hâline getirmiş, gecekondudakileri de belediyenin sosyal konutlarına yerleştirmiş. Bunları bana annem anlattı.

Bugün park تنها. İki çocuk annelerinin gözetiminde salıncakta sallanıyor. Çocuklardan biri biraz yaramaz galiba, bir bakıyorsun salıncakta bir bakıyorsun kaydırakta... Annesi çocuğun peşinde koşmaktan yorulmuş:

“Böyle yaparsan bir daha getirmem.” diyor.

Çocuğun aldırdığı yok; evde kapalı kalmaktan sıkılmış, her tarafa saldırıyor.

Biz, çocukları seyrederken yan tarafımızdan bir gölge geldi. Karşımızda durdu. Başımızı kaldırıp yüzüne baktık. Uzun zamandır sakal tıraşı olmamış, başında siyah beresi olan tanımadığımız bir adam... Parmağıyla bizi işaret ederek,

- Siz buralı mısınız, diye sordu.

- Evet.

- Ben oğlumu kaybettim. Sizin yaşlarınızda... Sokak sokak onu arıyorum. Adı Serkan. Boyu posu, saçının rengi, yüzü, bakışları sizinki gibi. Sizi yandan görünce bir an oğlum zannettim, sevindim. Bir haftadır eve uğramıyor. **Annesi üzüntüden hasta oldu.**

Adam üzüntülü bir bakışla bizden yardım ister gibiydi.

- Böyle bir çocuğa rastladınız mı?

- Yoo!